

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl soudcem Mgr. Kamilem Tojnerem ve věci

žalobce: M. E.
bytem

proti

žalovanému: Ministerstvo Dopravy České republiky
sídlem nábreží Ludvíka Svobody 1222/12, Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3. listopadu 2017, č.j. 740/2017-160-SPR/3,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí, jímž bylo dle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“) zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu hl. m. Prahy, odboru dopravněsprávních činností (dále jen „správní orgán“) ze dne 13. 12. 2016, č.j. MHMP

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

2211472/2016/PeV, sp. zn. S-MHMP 1474768/2016/PeV (dále jen „správní rozhodnutí“), kterým byl žalobce uznán vinným z porušení § 18 odst. 4 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (dále jen „zákon o silničním provozu“). Za naplnění skutkové podstaty přestupku proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 2 zákona o silničním provozu byla žalobci podle § 125c odst. 5 písm. d), odst. 6 písm. b) zákona o silničním provozu uložena pokuta ve výši 5 000 Kč a zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel všeho druhu na dobu 6 měsíců od nabytí právní moci uvedeného rozhodnutí. Zároveň byla žalobci podle § 79 odst. 1, odst. 4 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích (dále jen „zákon o přestupcích“) uložena povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč. Žalobce se uvedeného přestupku dopustil tím, že dne 16. 8. 2016 v 9:27 hod. řídil osobní automobil tovární značky V. registrační značky XX v Praze 4 po ul. 5. května v době, kdy byla jím řízenému vozidlu shora uvedenému, na úrovni křižovatky s ulicí Ryšavého, naměřena měřícím zařízením umístěným na služebním dopravním prostředku: silniční radarový rychloměr RAMER10C výrobní číslo měřidla 15/0221, rychlost jízdy 126 km/h, po odečtu tolerance měření rychlost jízdy nejméně 122 km/h, ačkoli je v daném úseku komunikace rychlost jízdy stanovena obecnou vyhláškou na maximálně 80 km/h.

2. Žalobce v žalobě namítá, že změření rychlosti vozidla nebylo provedeno v souladu s návodem k obsluze. Žalobce odmítl, že by v daném úseku překročil povolenou rychlost způsobem, který je mu kladen za vinu, a proto se domnívá, že rychloměr nebyl řádně ustanoven k měření a že se v daném úseku nacházely překážky v podobě keřů, svodidel a dalších projíždějících aut, které bránily správnému změření rychlosti.

3. Žalobce dále namítal porušení práva na spravedlivý proces podle čl. 36 a čl. 38 Listiny základních práv a svobod a čl. 6 Evropské úmluvy o lidských právech a základních svobodách, když nebyla v rozporu se zákonem akceptována jeho omluva, ačkoli její důvodnost doložil lékařskou zprávou. Žalobce se přitom hodlal k věci při ústním jednání zásadním způsobem vyjádřit a navrhnout důkazy k prokázání nezákonnosti provedeného měření.

4. Dále bylo žalobcem namítáno porušení zásady legitimního očekávání, když správní orgán rozhodl bez provedení ústního jednání za účasti žalobce.

5. Žalobce v žalobě namítl i absenci materiálního znaku přestupku, neboť nikoho svým jednáním reálně neohrozil. Místo přestupku se nachází na přehledném úseku tříproudové magistrály vedoucí z města Prahy, 350 m od informativní směrové značky konec obce a 350 m od umístění příkazové dopravní značky, kterou je maximální povolená rychlost upravena na nejvyšší povolenou rychlost 100 km/h. Žalobce zdůraznil výborné světelné, rozhledové a meteorologické podmínky a plynulý provoz v rozhodnou dobu.

6. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby.

7. Ze správního spisu soud zjistil, že žalobce byl kontrolován hlídkou Policie ČR dne 16. 8. 2016, v ulici 5. května, když řídil osobní vozidlo zn. V., reg. zn. XX, přičemž mu byla silničním radarovým rychloměrem naměřena rychlost 126 km/h, po odečtení přípustné odchylky přesahovala jeho rychlost povolenou rychlost v obci o 42 km/h. Policií ČR byla věc předložena k rozhodnutí o přestupku správnímu orgánu spolu se záznamem o přestupku s fotodokumentací. Žalobce byl správním orgánem vyrozuměn o zahájení řízení o přestupku a předvolán k ústnímu jednání na 20. 10. 2016, zásilka byla

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

žalobci doručena do vlastních rukou dne 19. 9. 2016. Dne 17. 10. 2016 žalobce předal k poštovní přepravě omluvu z ústního jednání nařízeného na den 20. 10. 2016, kterou doložil rozhodnutím o dočasné pracovní neschopnosti ze dne 17. 10. 2016. V návaznosti na omluvu žalobce byl tento správním orgánem předvolán k ústnímu jednání na den 9. 12. 2016 v 10:00 hod., eventuálně na den 13. 12. 2016 pro případ, že se z prvního termínu opětovně omluví. Žalobce se však v uvedených dnech k ústnímu jednání o přestupku nedostavil, ačkoli předvolání převzal do vlastních rukou dne 7. 11. 2016. Dne 8. 12. 2016 žalobce předal k poštovní přepravě další omluvu z předmětných ústních jednání o přestupku z důvodu další pracovní neschopnosti, k omluvě přiložil lékařskou zprávu z neurologické ambulance ze dne 8. 12. 2016, dle které v důsledku zvednutí těžkého břemene měl žalobce bolesti páteře, rozhodnutí o pracovní neschopnosti žalobci vydáno nebylo, byl mu pouze doporučen klidový režim. Správní orgán omluvu žalobce neakceptoval a vydal ve věci rozhodnutí ze dne 13. 12. 2016, sp. zn. S-MHMP 1474768/2016/PeV, č.j. MHMP 2211472/2016/PeV, jímž byl žalobce uznán vinným z přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 2 zákona o silničním provozu, přičemž mu byla uložena pokuta ve výši 5 000 Kč a zákaz činnosti spočívající v řízení motorových vozidel všeho druhu na dobu 6 měsíců a dále povinnost nahradit Magistrátu hl. m. Prahy náhradu nákladu řízení ve výši 1 000 Kč. O odvolání, které žalobce proti tomuto rozhodnutí podal, pak rozhodl žalovaný rozhodnutím, které je žalobou napadeno.

8. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí a řízení jemu předcházející, a to v mezích žalobních bodů, jimiž je vázán, vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, jak vyplývá z § 75 odst. 1, odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „soudní řád správní“) a dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně.

9. Soud s ohledem na výše uvedené posoudil předmětnou věc následovně.

10. Soud k námitce žalobce spočívající v použití radarového měřicího zařízení v rozporu se zákonem uvádí, že byla shledána jako nedůvodná. Ve spisovém materiálu se nachází ověřovací list k měřicímu zařízení RAMER 10C č. 199/15, který byl ve věci žalobce použit, vzhledem k tomu, že žalobce vedle pochybnosti o správnosti měření neuvedl důkazy, které by jeho tvrzení podporovaly, nebo alespoň zpochybnilly provedený způsob měření, nelze jeho námitku považovat z důkazního hlediska za relevantní. Navíc jak uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 22. 6. 2016, sp. zn. 6 As 229/2015: *„K prokázání technické způsobilosti použitého měřicího přístroje podle Nejvyššího správního soudu plně postačuje ve správním spise založená kopie ověřovacího listu“*. Soud považuje za nedůvodnou rovněž i námitku žalobce spočívající v tom, že v daném úseku byly pro měření rychlosti překážky v podobě keřů, svodidel a projíždějících aut. Pohledem na fotografii na záznamu o přestupku dospěl soud k závěru, že mezi radarem a vozidlem žalobce není patrna žádná překážka v podobě svodidel ani keřů, nejednalo se o statické měření rychlosti, nýbrž prostřednictvím radaru na vozidle policie během jeho provozu. Na fotografii není patrné ani další vozidlo, které by mohlo být s vozidlem řízeným žalobcem při měření rychlosti zaměněno. Jak vyplývá z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 1. 2013, sp. zn. 3 As 82/2012, ve spojení s rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 8. 2016, sp. zn. 7 As 309/2015, a ze dne 16. 5. 2017, sp. zn. 1 As 53/2017: *„existuje-li překážka mezi vozidlem a měřícím zařízením, měření vůbec neprobíhá. Pokud by nebyl dodržen návod k obsluze, tak by neproběhly správně interní testy a verifikace měření a snímek by byl anulován,*

tedy vůbec by nedošlo k jeho zobrazení na displeji měřicího zařízení, ani k jeho uložení. Pokud je vytvořen radarem záznam, tak měřící jednotka vyhodnotila proces měření jako správný.“

11. K námitce porušení práva na spravedlivý proces a zásady legitimního očekávání soud uvádí následující. Podle § 74 odst. 1 zákona o přestupcích o přestupku koná správní orgán v prvním stupni ústní jednání. V nepřítomnosti obviněného z přestupku lze věc projednat jen tehdy, jestliže odmítne, ač byl řádně předvolán, se k projednání dostavit nebo se nedostaví bez náležité omluvy nebo důležitého důvodu. Soud se ztotožnil s názorem správního orgánu a potažmo i žalovaného, že žalobce neprokázal existenci překážky, která by mu bránila v účasti na jednání, neboť jeho zdravotní obtíže vyplývající z předložených lékařských zpráv ze dne 8., 9., 12. a 13. 12. 2016 nedosahovaly takové intenzity, aby se nemohl dostavit k jednání dne 9. 12. 2016, zejména pokud ve dne nařízeného jednání absolvoval ambulantní léčbu. Zároveň se jednalo o opakovanou žádost, která směřovala ke zmaření dvou dalších termínů nařízeného jednání. Nelze také pominout povahu deliktu a tím určený rozsah dokazování a případných námitek žalobce ve správním řízení – po provedení záznamu o překročení rychlosti byl žalobce hlídkou policie zastaven a legitimován. Jak vyplývá z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 6. 2012, sp. zn. 1 As 55/2012: *„za náležitou omluvu se považuje hospitalizace nebo jiné důvody skutečně a prokazatelně zamezující pohybu osoby a tedy znemožňující dostavit se na místo nařízeného jednání“*. Účast na ústním jednání o přestupku je procesním právem žalobce, avšak toto právo není v žádném případě bezmezné. Povinnost žalobce bylo se na předvolání správního orgánu k ústnímu jednání o přestupku dostavit a nemohl-li tak ze závažných důvodů učinit, byl povinen se správnímu orgánu bezodkladně omluvit. Ze spisového materiálu není pochyb o tom, že se žalobce omluvil bezodkladně, avšak jak již bylo uvedeno dříve, soud shodně se správním orgánem a odvolacím správním orgánem neshledal omluvu žalobce důvodnou, proto nyní nelze správnímu orgánu vyčítat, že na osobní účasti žalobce netrval, věc projednal a rozhodl na základě podkladů obsažených ve správním spise. Soud závěrem k této námitce dodává, že žalobce měl možnost seznámit se s obsahem správního spisu od zahájení řízení o přestupku ode dne 16. 8. 2016 do dne 13. 12. 2016, kdy došlo k vyhlášení správního rozhodnutí, této možnosti však nevyužil, ani nenavrhл provedení důkazů či jiných úkonů, ačkoli o tomto právu byl poučen. Ostatně takto mohl učinit i po vydání rozhodnutí během odvolacího řízení. V kontextu celkového jednání žalobce se zřetelem k jeho povolání má soud za to, že žalobce svým obstrukčním jednáním směřoval k oddálení vyhlášení rozhodnutí, a proto nelze shledat zkrácení jeho práva na spravedlivý proces. Nevyslyšena je rovněž námitka žalobce spočívající v porušení zásady legitimního očekávání, neboť s ohledem na poučení, která v rámci správního řízení obdržel, mohl a měl (s přihlédnutím k jeho výkonu advokacie) předpokládat, že správní orgán uplatní postup podle § 79 zákona o přestupcích.

12. Soud považuje za nedůvodnou i námitku nenaplnění materiálního znaku přestupku. Materiální stránka přestupku je upravena v § 2 odst. 1 zákona o přestupcích slovy *„jednání, které porušuje nebo ohrožuje zájem společnosti“*. *„Jednání, které je uvedeno ve skutkových podstatách přestupků, naplňuje v běžně se vyskytujících případech materiální znak přestupku. Jestliže však k jednání osoby přistoupí další okolnosti, které znemožní, aby toto jednání porušilo nebo ohrozilo zájem společnosti, k naplnění materiálního znaku přestupku nedojde“* (Jemelka, L., Vetešník, P. Zákon o přestupcích a přestupkové řízení. Komentář. 2. vydání. Praha: C. H. Beck, 2013, k § 2.). Ze správního spisu jakožto i ze správního rozhodnutí vyplývá, že žalobce jel na tříproudé magistrále vedoucí z hl. m. Prahy rychlostí 122 km/h, což je rychlost o 42 km/h vyšší než je nejvyšší přípustná rychlost v daném úseku. Za okolnost ve

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

výše citovaném smyslu nelze v žádném případě považovat skutečnost, že rychlost, jíž se pohybovalo žalobcem řízené vozidlo, byla naměřena 350 m před značkou povolující vyšší rychlost, neboť žalobce jako účastník silničního provozu je povinen řídit se příslušnou platnou úpravou silničního provozu v celé délce označeného úseku. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 14. 12. 2009, sp. zn. 5 As 104/2008, konstatoval, že i nepatrná nebezpečnost u přestupku naplňuje materiální znaky přestupku, přičemž se nezbytně nevyžaduje, aby řidič omezil jiného účastníka silničního provozu a donutil jej brzdit, měnit směr jízdy za účelem zabránění již bezprostředně hrozící nehodě, nebo aby styl řízení obviněného řidiče vedl ke vzniku dopravní nehody. S odkazem na zmíněné rozhodnutí Nejvyššího správního soudu a při zohlednění konkrétního místa, v němž se přestupek stal, když se jedná o frekventovanou víceproudou silnici z hl. m. Prahy s velkou frekvencí silničního provozu a potřebou zvýšené obezřetnosti, nemá soud pochybnosti o tom, že žalobce svým vozidlem ohrozil sebe i ostatní účastníky silničního provozu, a naplnil tak materiální znak předmětného přestupku. Na tomto závěru nic nemění ani žalobcem tvrzené příznivé meteorologické podmínky a plynulý provoz. Žalobce zásadně překročil stanovenou přípustnou rychlost a tím ohrozil ostatní účastníky provozu, kteří nejen že daný rychlostní limit dodržovali, ale i úměrně tomu očekávali shodný postup od ostatních řidičů.

13. Ze všech shora uvedených důvodů soud neshledal žádnou z žalobních námitek důvodnou, a proto žalobu zamítl podle § 78 odst. 7 soudního řádu správního.

14. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 soudního řádu správního. Žalobce neměl úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží a žalovanému žádné náklady řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě **dvou týdnů** ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 soudního řádu správního a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 11. září 2019

Mgr. Kamil Tojner v.r.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

soudce

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.